

Sygn. akt IV CSK 119/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Banku [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 października 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, pozwany J. K. uzasadnił wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą „dokonania wykładni przepisów art. 10, art. 32, art. 47 ustawy prawo wekslowe, które budzą poważne wątpliwości”. Zdaniem pozwanego, „rozważenia wymaga kwestia skutków przerwania biegu przedawnienia roszczenia ze stosunku zobowiązaniowego podstawowego, zabezpieczonego weksłami, które zostały poręczone i ustalenie, czy przerwanie biegu przedawnienia ze stosunku zobowiązaniowego podstawowego dokonane jedynie wobec dłużnika głównego, z zobowiązania zabezpieczonego weksłem in blanco, odnosi również skutek wobec poręczyciela wekslowego”; według skarżącego, „kwestia przerwania biegu przedawnienia w stosunku do poszczególnych podmiotów budzi poważne wątpliwości w orzecznictwie”. Jako odrębne zagadnienie prawne pozwany przedstawił kwestię, czy złożone przez niego oświadczenie o poręczeniu, „oprócz prawa i obowiązków wynikających z ustawy prawo wekslowe może wywoływać także skutek w postaci poręczenia cywilnego, zgodnie z art. 876 § 1 kodeksu cywilnego”.

W odpowiedzi na skargę powód Bank [...] Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wadliwie powołał się na dwie z tych przyczyn łącznie, zmierzając do rozstrzygnięcia tej samej kwestii, jak również błędnie wskazał na potrzebę dokonania jednej wspólnej wykładni, odnosząc to do trzech różnych przepisów.

Chociaż pozwany twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zagadnienia takiego nie przedstawił. Pierwsze z postawionych w skardze pytań w istocie stanowi jedynie wyraz wątpliwości skarżącego odnośnie do trafności stanowiska zajętego przez Sąd drugiej instancji oraz co do sposobu rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący nie wykazał przy pomocy wymaganej jurydycznej argumentacji, że w sprawie mamy do czynienia z istotnym, abstrakcyjnym problemem prawnym budzącym poważne wątpliwości i wymagającym rozwiązania przez Sąd Najwyższy. Powołane w skardze orzeczenia nie świadczą o istnieniu poważnych wątpliwości co do rozstrzygnięcia przedstawionej kwestii, a tylko jedno z nich (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2011 r., IV CSK 371/10, niepubl.) prezentuje odmienne, odosobnione na tle dotychczasowych wypowiedzi Sądu Najwyższego, stanowisko. Skarżący nie przytoczył żadnych dalszych argumentów mogących przekonać o tym, że w sprawie pojawił się istotny problem prawny, o którym mowa art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ponadto, formułując „zagadnienie prawne”, oparł się na własnej wersji stanu faktycznego, a nie na podstawie faktycznej rozstrzygnięcia, którą Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany. Przy ustalonej podstawie faktycznej rozstrzygnięcia oraz ocenie prawnej dokonanej przez Sąd drugiej instancji, nie ma podstaw do stwierdzenia abstrakcyjnego problemu prawnego, który wymagałby obecnie rozstrzygnięcia.

Drugie z postawionych w skardze pytań również nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż zarówno jego treść, jak i uzupełniające je wywody wskazują wyraźnie, że odpowiedź na nie wiązałaby się jedynie oceną trafności postawionych zarzutów. Przytoczone argumenty stanowią powtórzenie części uzasadnienia podstaw skargi, a samo pytanie dotyczy oceny skutków prawnych czynności dokonanej przez skarżącego. W pytaniu tym brak cech abstrakcyjności i uogólnienia, jakie cechują istotne zagadnienie prawne, którego wystąpienie uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania.

Co do potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni powołanych w skardze przepisów prawa, a zatem przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., skarżący nie zaprezentował stosownych argumentów prawnych wskazujących, że wykładnia powołanych przepisów prawa wekslowego budzi poważne wątpliwości ani nie wykazał rozbieżności wymagających zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.